

כדורסל

שוחד

הנאשמים נראו מבווישים, הקטגור דרש להציג לפני יתר שחקני כדורסל, למען ישמעו וייראו, אך הדמעות ובקשות המ' חילה אחרו. התובע הכללי תאר את סיפור השוחד. הנאשם העיקרי הוא סוחר התכ' שטיס סלמטור טרטו סולאזו (45), שנזון כבר פעם עבור בצוע שוד, ובלה תקופה

אד רומן ב' מכביה' מנבנים את הדמעות

בבית הסוהר. סופר הספורט של העולם הזה בארה"ב, דניאל גילג, מוסר את פרטי הפ' רשה: -

הנאשם סולאזו פגש את שחקני הכדורסל במלון קיץ ושעשע אותם בנדיבות לב מוס' רות לאחר זאת, הציץ להם להרויח כסף רב במאמץ קטן. בשלש תחרויות "נחלשו" לפתע השחקנים, ולא התעלו לרמת המסח' קם הרגילה. בינתיים עלו גם סכומי הכסף של סולאזו בבנק. המהמר המקצועי העניק בשפע לשחקנים: רוס קבל 4650 דולר; אד רומן - 3250 דולר; אורנג' (שנפצע באחד המשחקים) - 2500 דולר.

הרעש, שעורר הסקנדל, הביא חלק ממ' אמני הכדורסל האמריקאנים, לדרוש את קיום המשחקים הרחק מהקהל הרחב, במג' רשים פנימיים. אולם המאמן הוארד קאן מניו-יורק סבור: "אפשר לשחק במרתפים ובבכחונים, אבל המהמרים המקצועיים ימ' שיכו במקצועם האפל. זהו פשע זמנני".

שבעה עמודי התווך. שעוריות ה' שוחד מכה גלים בכל רחבי הצבור ולא רק בין הספורטאים. עד עתה נתפשו ד שחקני כדורסל, מקבוצת "הסיטי קולג' של ניו-יורק" - קבוצתו המפורסמת של המ' אמן גט הולמן, החלוץ אדי ורטר (21) המגן אליון רוס (21), והחלוץ ואד רומן (20) מ'קבוצת האוניברסיטה של ניו-יורק: קוניי שף. מקבוצת האוניברסיטה של "לונג' איילנד": לאר סמיט, שרמן היט ואדולף ביגוס. השלישי היה גם ראש הקבוצה. כל שבעת השחקנים היו עימדי התוך של קבו' צותיהם והניחושים ביחס לכולת הקבוצות, לאחר מסר הכוכבים, רבו. המשטרה ש' נכנסה לעכי הקורה. תקרה את החשבונות האישיים של השחקנים בבנקים. הנהלות האוניברסיטה פרסמו מכתבי אי-הזדהות ולפי המקובל יגורשו השחקנים ויועמדו לדין.

שחקני הכדורסל האוהבים כותרות שמ' גות בעתונות האמריקנית, זכו לכך בשבר' עות האחרונים בענין השחוד. ההוכחה, ש' צצה במשפטי השוחד בענף הכדורסל באר' צותי-הברית, גלתה שגם שחקנים חובבים בכדורסל אינם נקיים מעיסוק בהתערבויות מלוכלכות. המתעבים נסו לשחד, במשחק חשוב גם מנטשהן נגד דה-פאלו, שנערך במדיסון-סקוואר-גארדן. המציע בפשע זה היה קפטין הקבוצה. אחד מהנאשמים הוא שח' קן הכדורסל, שבקר בארץ בזמן "המכביה" - החלוץ הגבוה והשמן אד רומן.

פחות סל - אלק דולר. גבור ה' גלוי הוא כושי בן 23, בשם ג'וניוס קלוג המשחק בתפקיד החלוץ המרכזי של קבו' צת הקולג' של מנטשהן. רמאי-ההתערבויות הציעו לו סכום של 1000 דולר (לו ולא לאחר, מכיון שבתוקף תפקידו הוא קולע את רוב הסלים), באם תפסיד קבוצתו לאו' ניברסיטת דה-פאלו, ביחס של 10 סלים ל-

ערך לחובתה (המתעבים בכדורסל שמים את הכסף על נקודות ולא על נצחונות). ג'וניוס נמנע מאד מהצעה מושכת זו וסרב. מה שחרה לו ביותר, וגם הפליא אותו, הי' תה העובדה שהמציע היה הגרי סופ' (קפטין של קבוצת מנטשהן והשחקן, שהשיג את המספר ההיסטורי בנקודות - 1027). הכו' ספר למאמנו וזה הודיע מיד למשטרה.

סניס-שולחן

מחודות-טיסה ארוכות

ההזמנה להשתתפות ישראל באליפות ה' עולמית הפתוחה בטניס-שולחן נתקבלה כבר לפני זמן רב. בהתאחדות הספורט לחובבים (קרי: "מכבי"). לאחר דיונים הוחלט, שכ' דאי לקחת חבל באליפות זו, שמשותפת בה (על הניר) 26 ארצות. האליפות היא קבוצתית לגברים על גביע "סוילינג" וק' בוצתית לגברות על גביע "קורבליין". 12 פעם ישבו על המדוכה נציגי "מכבי" (בר' גר) ונציגי "הפועל" (גיל) עד שהוחלט שב' פיקוח המחלקה לתרבות הגוף, שבמשרד ה' חנוך והתרבות, ייערכו תחרויות מבחן לק' ביעת השחקנים הטובים ביותר בארץ בטניס-שולחן. הוסכם גם על שיגור מאמן ונציגי גים לקונגרס הבינלאומי בטניס-שולחן, שיר' ערך במקום האליפות - וינה (בירת אוסט' ריה). המבטנים קוימו, השחקנים נקבעו, והמלחים (דויטש וברגר מ"מכבי" וקלומפוס מ"הפועל") נבחרו.

נובעים או לא? ביום הרביעי בבר' קר עמדה כל המשלחת לטוס לוינה, מאחר שהתחרויות עמדו לפתח כמה ימים אח"כ. אולם ביום השני בצהרים לא ידע אף אחד מתבירי המשלחת, אם לארוז את מזודות הטיסה, כדי להמריא. ביום השני, בשעה 3.00 אחה"צ, נתקבלה תשובה שלילית, בני' מוק שהנסיעה אינה חיונית ומטבע-החוק ישמר לנסיעות ספורטיביות חשובות יותר, (חלק מדמי הנסיעה ב"אלי-על" נחשב מסבע חוץ). ביום השני בערב היה ברור שהגי' סיעה התבטלה, והמבטנים היו אימון טוב - ותו לא. אולם השחקנים, שעמלו והת' כוננו לנסיעה, לא ויתרו במהירות על האפשרות להתמודד בחוץ-לארץ, וכן להגי' פש קצת בוונה המעטירה.

מפקד צבא מפייע. משלחת של שני שחקנים מיהרה לירושלים, כדי להציל את גורל הנסיעה. גורמים שונים התערבו בנסיעה, ופגישה של קצין בחיל-האוויר עם מפקדו לשעבר נגנב סניעה. בעת ששמע הסופר הח"כ המפא"י - יוהר סמילנסקי

בינונגל האמריקאי

ביום אחד חזר וילי לומן (אהרן מסקין) אל ביתו, כשבקברו הרגשה משונה ביותר: עייפות, שפע זכרונות, צפיה ארוכה, אכז' בה - כל אלה מבשרים את "מותו של סוכן" (מאת ארתור מילר, עברית יצחק עברי, ביים יוליוס גלנר, צייר יוסף קארל, "הבימה" 4.3.51). אשתו לינדה (חנה ר' בינא) משקיסה, מרגעת אותו, שולחתו לא' כול מעט גבינה שחוצית, כדי שירגע, ולי' מחרת יקום רענן וימשך בעבודתו. מכאן נמשכת העלילה בערוב הגבולות בין המ' ציאות, הדמיון, הזכרונות - כל פרשת חייו של הסוכן הנוסע מתגלית לעיני הצו' פים בהברקות וקטעים.

ותמיד צריך לחייך כדי לשלשל את ה' דולרים לידי החברות, המוכרות הכל בתש' לומים, במשך עשרות שנים סותמים את חורי החובות לחברת השכון, לחברת המ' קררים החשמליים ("שמודעות הפרסום שלה היו הגדולות ביותר בעתונים"), לבית הספר בעבור שני הבנים: ב'ף (נחום בוכמן), הפי (רפאל קלצקין). במחיר כל העמל קוצרים דירה צרה, קבורה בין בניני ענק, שאור שמש אינה נוגע בה לעולם.

אבל האדם הבינוני אינו רוצה להיות בינוני. וילי לומן אינו חפץ כי אשתו תתקן גרבים, לכל נמדד בדולרים - האושר, ההצלחה, האישיות, המסירות, אם אין דו' לרים אין מאומה. וילי לומן ירא תמיד ששא ישאר ללא דולרים, ירא שמא בנו ב'ף, בן ה-34, לא יסתדר ולא ישיג הרבה דולרים. זאכן, אחרי עשרות שנות עבודה, מעיף הבוס את וילי לומן ללא היסוס - הוא זקן, הוא אינו מסוגל להביא דולרים לחברה. עד הפיטורין, ברח וילי אל חלו' מותץ - בנו שהיה נער שליח למעשה, נראה בעיניו פקיד ראשי; אחרי הדוד בן (רודנסקי) המצליח לא חפץ ללכת - אל ההצלחה והאושר באלסקה - הוא היה בטוח כי כאן, בכרך הגדול, יבנה וישיג הצלחה גדולה.

החלום נשבר, הבנים נכשלו - אחד מהם באשמתו של האב, שבשעות בדידותו בדרכים פגש באשה זרה, כשמגלה זאת הבן ב'ף, נהרסת הדמות המופלאה של האב, שיצר לעצמו. ב'ף, הבן המצליח של המש' פחה, שידע לשחק יפה כדור-בסיס, שהש' תתף בנבחרת האוניברסיטה, ירד פלאים לפ' תע. בוכמן ב'ף מציג יפה ובהתאפקות את הבן האוהב ושומר בליבו סינת סתר, כאחד, אל אביו. אך לבסוף הוא אינו יכול לשאת את ההתרוצצות הפנימית ונשבר. רק בקי'

אדישבע מיכאלי, רות זקהם (בני הדוקטור) קולטים את הצעירים

טעים של ההתלהבות והשנאה, כשהוא מת' כוון להתקף את אביו, נראית ההופעה דח' לילית במקצת, עצורה, עדינה, ובבונה, היא האם תנה רובינא, המתחכת בין וילי לבין עצמו, ובין הבנים והאב. קלצקין הוא ריקא וקל דעת כה מוצלח, שהוא מצליח להרגיו גם את הקהל, ועל כל המשתתפים, ועל ה' תפאורות, ועל התאורה, נטויה ידו המבורכת של הבמאי לגר, שבא מאנגליה.

התפאטא יורה

יוסף ברוז עוד חימם את ספסל בית' הספר, השם טיטו טרם נולד, דרמטורגים ינוסלביים עוד כתבו מחזות, שלא באו לב' שר מהפכות או לשרת מפלגות, אלא לשע'

שע, לגלות בסוב לב את חולשות האדם. נושיץ' אבי בני הדוקטור ("המטאטא", עב' רית ר' אליטה, ביים ב. דוידוף, צייר ע. לופ' סגלס 27.2).

אלכסנדר צביאוביץ (לודגון) הוא בלג' ראדי עשיר. חולשתו: רוצה הוא, כי בנו מילוראד (באך) יהיה דוקטור לסילוסופיה, מכיון שמילוראד מתענין יותר בבקבוקי סלי' בוביק, שלח האב הפיקח צעיר עני (חרוניק) לשהיץ, שהשתמש בתעודות הבן, וזכה ב' דיפלומה במקומו.

רוח נושכת. בידי הבמאי המנוסה, עולה חדש מבלגריה, יורה "המטאטא" יריה מהתודות. בקומדיה אמיתית זו חורי כמעט כל המשחקים ל"פורמה" הטובה ביותר שלהם, הוכיחו שוב, שמתחה טוב יכול לשעשע לא פחות מאשר סרט טוב.

הישג העיקרי: הם קלטו כמה צעירים, מבלי שהדבר יפרוץ את המסגרת. רות (להקת הברמל) זקהיים, בתור המ' שרתה, הופכת תפקיד קטן להישג גדול.

בוכמן, קלצקין (מות הסוכן) מעיפים את הזקן

בתנועותיה הקליליות היא כובשת את לב הקהל, רומזת על אפשרויות גדולות. אלי' שבע מיכאלי קלילה פחות, אך יש לה ית' רון של קול במתי מובהק, הוהתיקים (לונ' דון, רווובסקיה, באך, פלד, לוי, סרדו, אבא, טימון אורית) לא איבדו את חינם גם בשעה שיהיו הצעירה נשבה על הבמה.

פטריוטים בחדר האשכב

הקהל השחקנים מחכים בפתח חדר מש' כבו של הקצין הפרוסי ב'סונדק בדרך" ומאת פריץ הוכוולד, לפי "כדור סוטן" למו' 1909, תרגום לאה גולדברג, צייר אריה נבו, ביים גרשון פלוסקין, בתיאטרון הקאמרי 27.2), עד אשר הלז ממלא תשוקתו. ברור מדוע חייבים השחקנים להכות עד שחנה מרון (אליזבט רוסה) תסכים להכנס לחדרו, אבל הקהל באמת אינו חייב להכות, עד שתחלל הסרבינית הפטריוטית, ותבוא הנכו' נות הפטריוטית של בעלת המקצוע. לאונו (מיכאל גור) סוחר היין, שספק ינות מקול' קלים לצבא הצרפתי, הרוזן ברזיל (חנן סמ' טאי) בעל האחוזות, החרשתן קארה (גרשון קליין), קורנדיה (זאב ברלינסקי) הפטריוט הקשקשן - כולם, בעזרת נשיהם, מנסים לפתות את הסרובה, שאינה אוהב לשכב עם הקצין הפרוסי הכובש. אם יעלה בידו לה' שיג מבוקשו, ירשה לאורחים המכובדים, שנגלעו לפונדק בדרכם, לצאת ולמלט גפ' שם והוגם.

בעזרת שכנועים היסטוריים (יהודית והו') לפרנש, קליאופטרה) מסכימה הפרודה. הכל צוהלים - הם קבלו רשות לצאת לדרך, אבל בצנאם שכחו אפילו לומר שלום ב'ף רוצה הרגישה, הנחנקת בדמעות עלבון. וזה הכל: מחנה צולע, שאיגו יודע באיזו רבל לצעוד - טרגית או קומית, וכך, במקום ללכת, הוא זוחל ומתנגנב בלי כל כיוון ושחי משקל. אפילו השחקנים והבמאי אי' גם יכולים להושיע: את מיטב המאמצים עושה גרשון קליין. תנה מרון נראית נוכחה ומקופחת, מכיון שהתפקיד אינו מרשה לה להיות כשם שהיא רוצה ורגילה - להיות טיפוס טיטו ומקובל. ללא מאמצים יתרים, לא טוב ולא רע הוא זאב ברלינסקי - שקט מדי, לעומתו, מיכאל גור משתדל בקול רם להיות מצחיק, ולא תמיד באמצ' עים הוגנים, הוא משתמש במלים כאילו היו קופסות פוח משקשות. אבל כל הת' סץ לצחוק, בדומה לצחוק הנשמע ב"לילה" לוי, יוכל לגשת להצגה במצפון שקט.